

אש"ף

מילחמה של מוסקוזה על התנועה הלאומית הפלסטינית.

חזרה לטרור

שאלה היא: מה הלאה? אש"ף הלוחם יצטרך להוכיח את עצמו, והוא יוכל לעשות זאת רק בדרך המלחמה.

ליגלג לא מכבר מנהיג של אש"ף, המסור בכל ליבו ליאסר ערפאת. אם הסורים יתקיפו ויכבוש את עכו — הרבה פלסטינים בוודאי יקבלו זאת כברכה. אבל מה הם יכולים לעשות? מובן שסוריה אינה יכולה להתקיף. אין לה הכוח לכך. ברית-המועצות בוודאי לא תשמח להסתבכות

המאמץ כי דרך זו מובילה ליעד כלשהו. הענף של אש"ף-זוטא זה יתדרדר, כפי שהתדרדרה בשעתו ההסתדרות הציונית החדשה. העולם כולו יבין כי אש"ף האמיתי הוא זה אשר נהנה מתמיכת הרוב העצום של העם הפלסטיני, ואשר בראשו עומד יאסר ערפאת, ועימו יהיה צורך להתריץ.

עשויה להיות להתפתחות זו תוצאה חיובית. כי פרישת כל היסודות הקיצוניים מאש"ף, ובייחוד מפ"ח, יכולה לשחרר סוף-סוף את ערפאת וחבריו מן האזיקים המדיניים ששכבלו את ידיהם.

גם בעבר היה זה מיעוט קיצוני קטן. אולם מכיוון שעמדו מאחוריו גורמים

חשובים — סוריה, לוב, ובעקפיץ גם ברית-המועצות, אי-אפשר היה שלא להתחשב בו. כך קיבל מיעוט קטן זה מי שקלה שעה בהרבה על כוחו האמיתי.

היו באש"ף ובין אהדיו תמיד אישים שטענו כי על ערפאת ליוזם

הרפתקנית חדשה כמרחב, ותעזור בעדה ככל יכולתה. אם תפתח סוריה במלחמה מוגבלת, תוך הפעלת הוליות-פיגוע פלסטינית מבין סוכניה, היא עלולה להסתכן בהתקפה ישראלית עליה. למעשה אין לסוריה שום עניין

ערפאת החשיב מעל לכל את שלמותו ואחדותו של אש"ף, מכיוון שזהו הנכס היחיד שיש כיום לעם הפלסטיני, אשר אין לו כלים ממלכתיים אחרים. ישראלים, שדגלו בשעתו בחשיבותם המכרעת של המוסדות הלאומיים, ושהתקוממו

ילדים פלסטינים בגולה מפגינים למען ערפאת סוד הכוח

על סמך מידע שלא התגלה ברבים, מנתח עורך "העולם הזה" את המתרחש בתוככי פת"ח ומנסה לשרטט כמה תסריטים אפשריים להתפתחות המשבר

במרחק-דמים נורא, אשר יעמיד כצל אף את השחיטה שערך אליאסר בעיר הסורית אל-חמה, שבה התבצרו האחים המוסלמים. אנדרות הצבא הסורי עלולות להיות עצמות. כבר עתה מדברים על טריפולי כעל "מיבצר אל-חמה החדש".

אברג'יהאד אף דיבר סומי בית על מצדה פלסטינית — ביטוי המראה עד כמה אימצו לעצמם הפלסטינים את המינוח הציוני.

אם יירתעו הסורים מפני הרפתקה כזאת, כשם שאריאל שרון נרתע לפני שנה מפני כיבוש ביירות המערבית, תתבטל יומרתם של המורדים להיות "אש"ף הלוחם". אש"ף הלוחם יהיה זה הקיים בטריפולי.

יש הרואים בהמסקת-האש הממושכת, שהשתררה בבק אע, סימן לחולשת הסורים. הנרתעים מפני הברירה הקשה.

הבגידה

הסובייטים

אפשר להעלות על הדעת תסריטים נוספים, אך שניים אלה הם הסבירים ביותר.

אנשי אש"ף מכירים היטב בחומרת המצב, אך מצביהרוח שלהם רחוק מאוד מלהיות מיואש, או אף מדוכא, כפי שהיה צריך להיות אילו התייחסו ברצינות לדיווח העיתונות העולמית. הם מכירים את המצב לאשורו.

מבחינתם, העם הפלסטיני נתון עתה בסכנה החמורה ביותר לקיומו מאז 1948, כאשר ישראל כבשה חלק מן השטחים שנועדו (בהחלטת החלוקה של האו"ם) למדינה הפלסטינית, ומצריים וירדן בלעו את השאר. אז האמינו רבים, כמו דויד בן-גוריון, שזהו סיפוי של העם הפלסטיני. הם טעו.

כיום שוב נערכת התקפה מרוכזת מכל הצדדים על העם הפלסטיני. ישראל עורכת התקפה שיטתית על נסיסה-הקיום הפלסטיני בגדה המע

הפלסטיני יתלכר סביב ההנהגה הלגיטימית. וזה אכן קרה.

תסריט ב'

מצדה פלסטינית

תסריט אחר מוביל למלחמה תממש, עד הסוף.

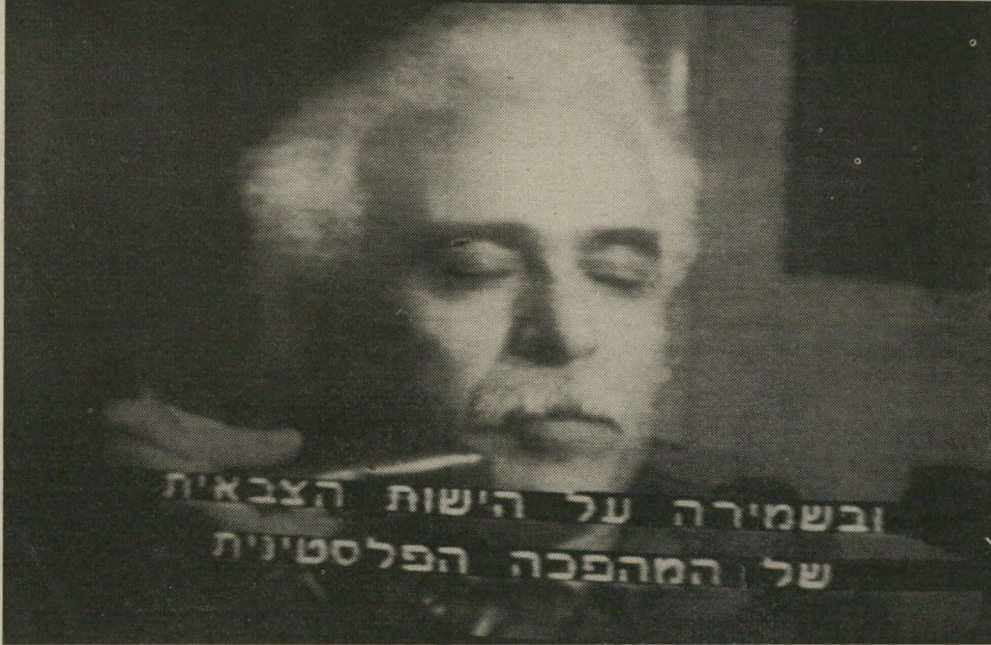
אברמוסה ואנשיו הם, כיום, בני-ערוכה נידי הסורים, אפילו סברו כי רחיקו לכת, ואפילו התחרטו כיום על מעשיהם. לא יכלו עוד לסגת. אין להם דרך חזרה אל פת"ח, ואם יגלו נטייה כלשהי בכיוון זה, יתרגו אותם הסורים.

(אנשים רבים באש"ף מאימינים כי גורלו של אברמוסה נחרץ, וכי צפוי לו גורלם של כמה מחבריו, וביניהם הרמטכ"ל של כוחות אש"ף, שנרצחו על-ידי הסורים.)

לפי תסריט זה, יפעילו הסורים לחץ גופני מוחץ על כוחות-פת"ח המכותרים בבקאע, ויכריחו אותם, בשיטות של טרור ושחר, להצטרף אל המורדים.

היו כבר נסיונות כאלה. כאשר החלו הקרבות בין המורדים ובין כוחות פת"ח בבקאע, הופיעו קצינים סוריים אצל מפקדי פת"ח והוריעו להם שאם יירו אף יריה אחת, ישמידו אותם הסורים. אנשי פת"ח השיבו שלא הם פתחו באש אלא יריביהם, הנהגים מסיוע ארטילרי מאסבי מצד החטיבה הלובית (וכמוכונ מצד הצבא הסורי). הסורים עמדו בפניהם: אסור לאנשי פת"ח להשיב אש, בכל מצב שהוא — אחרת יושלו.

אם יתגלגלו הרברים כך, יצטרכו הסורים לעלות על טריפולי, מעוז הכוחות האנטי-סוריים. רבים מעורויו של ערפאת, ובראשם אברג'יהאד, נמצאים בעיר זו, שהפכה לגכי אש"ף מעין ביירות שנייה. זהו מיבצרם של המוסלמים הסונים, שונאי הכת העלאוויית, השולטת כיום בסוריה. האוכלוסיה כולה תומכת באש"ף, כמו שהיה בשעתו בביירות המערבית. שזהו זה יעמיד את הסורים בפני ברירה אכזרית. הם יכולים לנסות לכבוש את העיר — דבר שיהיה כרוך

ובשמירה על הישות הצבאית של המהפכה הפלסטינית

אברג'יהאד בטלוויזיה הישראלית

גם אריאל שרון נרתע

בקנאות נגד כל פגיעה במרותם, בוודאי יכולים להביץ גישה זו.

יכול, כמוכונ, להיות גם הסבר אחר להנהגתו של ערפאת. יכול להיות שגם הוא הבין, כמו רבים מעמיתיו, כי הפילוג הוא בלתי-נמנע, מפני ששום דבר לא ירתיע את הסורים מנסיון לשבור את עצמאות אש"ף. אך ערפאת יכול היה לומר לעצמו: אם זה בלתי-נמנע, מוטב שיהיה בכוח העת ברור כי לא אנחנו גרמנו לזה, אלא הסורים, כך יהיה ברור להמוני הפלסטינים כי הפילוג אינו בא מכפנים, אלא הוא מומה מכתוז. זה יכטיח שהרוב המכריע של העם

בעצמו פילוג, כדי לשחרר את עצמו משיעבוד זה, המונע ממנו לנהל את המדיניות שהוא רוגל בה ולקבל החלטות נוקבות, הר-משמעות ותכליתיות.

הנציג הבולט ביותר של גישה זו היה, כמוכונ, עיצאם סרטאווי, שניסח אותה בצורה ברורה בכמה ראיונות, ערב הידחפו. היו לריעה זו הרבה תומכים בתוך אש"ף, בדיונים פנימיים, וגם אישים בינלאומיים אוהדי-אש"ף, כגון פייר מנדס-פראנס.

ערפאת לא קיבל ריעה זו. הוא ראה את הנזק שייגרם, והאמין שהוא יעלה על התועלת.

כהתנגשות עם ישראל, שהיא כיום כעלת-בריתה העיקרית כמרחב — הן למען חלוקת לבנון, הן במלחמה בפלסטינים.

מה נשאר? מן הסתם, רק פיגועי-טרור ברחבי העולם, התקפה על מוסדות ישראלים ויהודיים, לפי הסיגנון של חברי רת-הרצח של אברג'יהאד (בית-הכנסת בווינה, בית-היתומים באנטוורסן, המיסעדה היהודית בפאריס, העסקן היהודי בווינה). יחד עם חטיפת מטוסים, ופיגועים בישראל עצמם.

אין עוד פלסטיני אחד בעולם